

Sygn. akt IV CSK 454/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa P. Z. i E. Z.
przeciwko [...] G. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.
o nakazanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 października 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Powodowie E. Z. i P. Z. wniesli o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 października 2013 r. ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, które miał stanowić „zakres uprawnień kontrolnych agenta przewidziany w art. 761⁵ § 2 kodeksu cywilnego, w tym w szczególności w związku z art. 761⁵ § 4 które to przepisy z uwagi na otwarty katalog wskazanych w nich uprawnień budzą poważne wątpliwości w zakresie ich wykładni”. Okolicznością przemawiającą za przyjęciem skargi do rozpoznania miała być także potrzeba wykładni przepisów, którą należało uzasadnić tym, że „zakres uprawnień agenta przewidzianych w art. 761⁵ § 2 i 4, nie został dostatecznie wyjaśniony w dotychczasowej judykaturze sądowej (...). Przytoczony przepis z uwagi na ogólnie wskazane w nim uprawnienia kontrolne agenta względem dającego może budzić w przyszłości kontrowersje w orzecznictwie”, a „brak wskazania prawidłowej wykładni prowadzić może w przyszłości do narastania niepewności co do zakresu jego zastosowania”.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wadliwie wskazali tę samą kwestię w celu wykazania dwóch różnych przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Powodowie nieskutecznie powołali się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga wskazania określonego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych

możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego zagadnienia, a ponadto o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Kwestia przedstawiona przez skarżących nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący zakreslili ją w sposób bardzo ogólny, ograniczając się do przedstawienia swoich wątpliwości na jej temat oraz poglądu o sposobie możliwego rozstrzygnięcia, nie konkretyzując problemu i nie wskazując wymaganych argumentów prawnych mających świadczyć o tym, że w sprawie pojawił się abstrakcyjny, istotny problem prawny, którego rozstrzygnięcie wywołuje rzeczywiste i poważne trudności. Niezależnie od tego, w sprawie problem sprowadzał się do ustalenia zakresu informacji potrzebnych do obliczenia należnego agentom wynagrodzenia w określonej sytuacji faktycznej. Ocena, czy dostęp do informacji był rzeczywiście potrzebny, była jedynie kwestią stosowania przepisu prawa materialnego w konkretnym stanie faktycznym, a zatem nie mieściła się w granicach przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Powodowie nie powołali się skutecznie na potrzebę wykładni przepisów art. 761⁵ § 2 i 4 k.c., którą zdawali się traktować jako przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący nie wykazali, aby wymienione przepisy prawa materialnego budziły poważne wątpliwości lub wywoływały rozbieżności w orzecznictwie sądów. Z lakonicznych uwag skarżących wynika, że rozbieżności takie mogą - ich zdaniem - pojawić się dopiero w przyszłości wraz z wątpliwościami co do stosowania tych przepisów, w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. chodzi natomiast wyłącznie o istniejące w dacie orzekania rzeczywiste wątpliwości co do wykładni, które należy wykazać przy pomocy właściwej argumentacji prawnej.

Nie stwierdziwszy przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania,
Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.